

USA och Västeuropa

Då den amerikanske presidenten — utrustad med ett slags fullmakt från Förenta nationernas säkerhetsråd — i juni beslöt att ingripa mot den kommunistiska aggressionen i Korea hälsades detta beslut med glädje och tacksamhet i alla demokratiska stater. Genom att hejda kommunisterna i Korea skyddade USA, sade man, även de fria staterna i Europa från angrepp och bidrog så långt möjligt att säkra världsfreden på lång sikt. Då efter månader av reträtt inför överlägsna styrkor MacArthur lyckades besegra de nordkoreanska arméerna stärktes denna stämning av tillförsikt och tro på USA som den fria världens värn. Segern gällde inte bara en liten del av den yttersta Östern, utan Västeuropa och friheten över huvud: världen är en enhet, och kampen mot den totalitära angreppsviljan kan med resultat för det hela föras likaväl i Korea som vid gränsen mellan zonerna i Tyskland.

Det fruktansvärda nederlaget för en vecka sedan vars följder dag för dag upprullas har lett till en väl förstående förskjutning av opinionen. Sviker inte USA Europa genom koncentration på det koreanska problemet, om en dylik koncentration medför en så väldig insats som nu tycks behövligen frågas det. Är det inte bättre att även med stora eftergifter likvidera den östasiatiska konflikten för att samla försvaret till den fästning som måste hållas, till Europa, vårt Europa? Det är den frågeställningen som ger bakgrunden till dagens debatt och till förhandlingarna mellan först Englands och Frankrikes och nu Englands

och USA:s statsledare. Då Attlee reser till Washington är det som det hotade Europas ombud hos den amerikanske beskyddaren.

En parallell från Hitler tiden faller i ögonen. Då England i maj 1938 — efter vad det allmänt ansågs — genom krigshot förmådde Hitler att skrinlägga sin plan på en aktion mot Tjeckoslovakien jublade man i demokratierna. Fyra månader senare, då planen änyo togs upp och snabbt realiserades, var det fruktan som dominerade. Nu jublade man i stället över eftergifterna, över München. Tjeckoslovakien, som under en kort tid varit symbolen för en frihet som måste skyddas, blev ett litet okänt land i Mellaneuropa, för vilket det inte lönade sig att offra franska och engelska soldater. På samma sätt håller det nu på att gå med Korea; världen har blivit större, den bastion som det gäller att försvara eller att överge mera avlägsen, men övergången från tillit till räds-la har medfört samma förändring av stämmningsläget.

Alla hoppas vi att de förhandlingar som nu förs i olika sammanhang skall leda till att konflikten avvecklas i stället för att spridas. Men en sådan avveckling skulle under vissa förhållanden kunna öka faran för framtiden, särskilt om den för USA framstod som något slags uppgivelse under europeisk påtryckning. Den uppfattning som var förhärskande före det senaste stora nederlaget är likväl den väsentliga: en ny framgång för den kommunistiska aggressionen, allra helst om den är erkänd och godtagen, måste stimulera denna aggression och

kan i dagens läge väntas försvaga motståndsviljan och motståndskraften i de hotade staterna. Utan svärds slag har kommunismen efter kriget vunnit ofantliga framgångar i Europa och Asien; småningom förde dessa aktioner till proklamerandet av en fast avvärjningspolitik från USA:s sida, till Atlantpakten och till ett allmänt närmande i det gemensamma försvarets tecken mellan demokratierna. Om vid första militära påfrestning denna politik bryter samman och särskilt om det beskyddade Västeuropa i panikstämning driver USA att uppge den, kan följderna bli katastrofala.

En eftergiftspolitik av denna art skulle först och främst egga den kommunistiska expansionen och stärka de kommunistiska regimernas prestige. Godtas de rysk-kinesiska fordringarna, kommer dessa länders propaganda — det kan väl ingen betviyla — att tala om avgörande segrar och ett sammanbrott för USA och Förenta nationerna. Ett totalt nederlag i Korea, vare sig genom militärt besegrande eller eftergifter, måste komma en stor del av Asien att framstå som ett lättvunnet byte för kommunismen. Efter Korea följer Indokina, Siam, Burma, Indien, Indonesien och Persien; det kan till och med antas att dessa länder till stor del kan erövrats utan krig, eftersom deras tro på hjälp och därmed på ett framgångsrikt motstånd förstörts; vad den kommunistiska missnöjespropagandan inte kunnat vinna kommer att inhöstas av den rena défaitismen.

Ett sådant fiasko skulle man söka dölja genom tal om en strategisk reträtt till det område som inte får överges åt fienden, till Västeuropa. Och utan tvivel kommer Västeuropas folk att i naturlig nationell egoism med jämnmood se tyranniets seger i Asien, liksom dessa folk redan vänjt sig vid att tio öst- och mellaneuropeiska stater översvämmats av kommunismen. Men tron på hjälp från USA, på sammanhållningens värde, på möjligheten att stå emot måste även här försvagas eller frätas sönder. Tror någon att de opinioner som nu begär konfliktens biläggning till priset av amerikansk kapitulation i morgon skall ivrigt verka för en sammansvetsning av Västerlandet, om deras krav av i dag blir uppfyllda? Tvärtom: de eftergifter som begärs blir framställda som nya bevis för USA:s oförmåga, som motiv för ovillkorlig neutralitet, för undfallenhet mot

den världsmakt som vunnit dagens seger genom agenter, men i morgon själv kan framträda på arenan.

I USA, som är den fria världens enda starka stöd, måste en underkastelse framkalla lika farliga stämningar, därest den framtvingats av europeiska krav eller ter sig framtvingad av dessa. Den isolationism som i Europa snarare ser en belastning än en tillgång för det amerikanska försvaret måste växa i styrka om europeisk défaitism förmår USA till ren kapitulation. Varför hejda reträtten vid Europa, som från amerikansk synpunkt dock måste förbli ett brohuvud, varför inte fortsätta till huvudfästningen, till Amerika bakom den atlantiska vallgraven?

Dessa faror, inte blott de omedelbara riskerna, måste hållas i minnet i dagens debatt. En eftergiftspolitik av angiven karaktär kan betyda lättnad för ögonblicket och undergång i en nära framtid.